

At forholdsordet stilles efter det ord, det styrer, således som her **an** efter **uaki**, finder i oldnorsk kun sted i skaldskab. Vistnok tror jeg ikke, at runeristeren har tænkt sig

*etu vitt
vangi á*

ordnede som verslinjer; men udtrykket ellers her i sætningen er dog den for skaldesproget eiendommelige og ikke den i prosa almindelige, så at vi ikke tør undre os over tillige at finde den nævnte poetiske ordstilling. Den samme formoder jeg ved **siulunt i d l. 4**; ligeså har Kolunda-stenen Södermanland (Dybeck oct. nr. 60): **faþur auk muþur ifti(r)**. Afvigende fra den almindelige prosaiske er også forholdsordets stilling ved **þeira at arfi** Dybeck Stockh. 36, Lilj. 2011, ikke **at þeira arfi**.

Det hele bliver altså: jeg fortæller, hvor Gunns hest (d. e. ulven) sér æde vidt på vangen. Præsens **si** »sér» må vel snarest opfattes som historisk præsens, ligesom **likia** i den afhængige sætning *d l. 3*. Jeg tror neppe at runeristeren ved præsens vil antyde, at Våmods fiender endnu, da stenen reises, ligge for ulv og ørn. Den vang, hvorom her er tale, må vistnok være den slagmark, på hvilken Våmod fandt sin død, men hvor tillige — som det siges i den afhængige sætning — tyve fiendtlige konger faldt. Hvorvidt nogle af disse faldt for Våmods hånd og regnes iblandt de 24 mænd, fra hvilke han efter forsidents indskrift tog valrov, det kan ikke sees. Det må mærkes, at det samme billede efter skaldenes sædvane er fastholdt i de forskellige sætningsled: ulven er betegnet som valkyrjens hest og i lighed dermed valpladsen som en vang, på hvilken hesten finder rigeligt foder. Man sammenligne f. eks. de i Fornaldar sög. I, 297 feilagtig trykte linjer:

*pars upplokinn fundum
Heita vang fyr hvítum
hesti máva rastar,*